

Den næste sag på dagsordenen var:

**6) Første behandling af lovforslag nr. L 39:
Forslag til lov om ændring af lov om social service. (Præcisering af kommunernes pligt til at yde hjemmehjælp m.v.).**

Af Villy Søvndal (SF) m.fl.

(Fremsat 14/12 2001).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Henriette Kjær):

Forslagsstillerne vil med dette lovforslag indskærpe kommunernes pligt til at yde hjemmehjælp samt indføre minimumskrav i serviceloven til den praktiske hjælp, som kommunerne skal yde.

Hensigten med lovforslaget er ifølge bemærkningerne at sætte en nedre grænse for tildelingen af praktisk hjælp, så det ikke er lovligt for kommunerne at gå under et vist niveau.

Man kan på baggrund af lovforslaget godt sætte spørgsmålstejn ved, om SF fører oppositionspolitik med automatpiloten slået til. Forslaget begrundes nemlig med, at jeg som socialminister ikke har villet reagere effektivt på kommunernes nedskæringer i ældreplejen, og at regeringen på grund af tidligere budgetaftaler med kommunerne bærer et stort medansvar for nedskæringerne.

Lovforslaget er en genfremsættelse fra sidste folketingsssamling, men jeg vil godt minde SF om, at der i mellemtiden har været et folketingsvalg, og regeringen hverken kan eller vil tage ansvar for den tidligere regerings politik.

Reglerne i serviceloven om kommunernes pligt til at yde personlig og praktisk hjælp er ikke tvetydige. Kommunerne har allerede efter de gældende regler en klar forpligtelse til at yde den nødvendige hjælp til borgere, der har behov.

Tildelingen af personlig og praktisk hjælp skal baseres på en konkret og individuel vurdering af den enkeltes behov og skal samtidig afspejle de kommunalpolitiske beslutninger, der er truffet om serviceniveauet i ældreplejen.

Det er den enkelte kommunalbestyrelse, der har både det indholdsmæssige og det økonomiske ansvar for den hjemmehjælp, der leveres til de ældre, og sådan mener regeringen det skal blive ved med at være.

Det kan således slås fast, at kommunerne har pligt til at tilbyde hjælp til nødvendige, praktiske opgaver, som den enkelte på grund af nedsat funktionsevne ikke selv kan løse. Den nuværende formulering i servicelovens § 71 er ikke udtryk for, at kommunerne kan fraskrive sig denne pligt, og det er da også blevet fastslået adskillige gange ved ankeafgørelser m.v.

Kommunen har endvidere allerede i dag en pligt til klart at melde ud over for borgerne, hvilken hjælp de kan få hos kommunen. Det skal bl.a. ske via de lovpligtige kvalitetsstandarder. Kommunens serviceniveau bliver herved synliggjort over for borgerne, der dermed får et grundlag for at vurdere, om de er tilfredse med det niveau for hjælpen, der er fastsat af kommunalpolitikkerne. Men ikke alle kommuner er gode nok til at synliggøre kommunens servicetilbud, og det vil jeg gerne have dem til at blive bedre til.

Regeringen ønsker en bedre omsorg og pleje for de svage ældre, men indførelsen af minimumsstandarder for den praktiske hjælp er ikke løsningen på de udfordringer, vi står over for i ældreplejen. De ældre borgere, der har behov for hjælp, vil nemt blive taberne ved indførelsen af minimumsstandarder. Indsatsen over for de svage ældre, der har brug for omfattende personlig og praktisk hjælp, skal være kerneområdet i ældrepolitikken.

Regeringen arbejder i øjeblikket på et lovforslag, der skal være med til at sikre, at de ældre borgere, der har brug for hjælp, får den hjælp, de har krav på. Det er vigtigt for regeringen, at vores ældrepleje i højere grad indrettes, så den ældres behov kommer i centrum. Der skal derfor i højere grad lyttes til de ældres behov og ønskes i tilrettelæggelsen af den personlige og praktiske hjælp. På den måde vil vi i højere grad kunne fastholde kontinuitet og tryghed i den ældres tilværelse. Det er afgørende i en situation, hvor den ældre i forvejen oplever store forandringer i tilværelsen som følge af svigtende helbred.

Indførsel af stive regler som minimumsstandarder for den praktiske hjælp vil ikke bidrage til at sikre en mere fleksibel tilrettelæggelse af ældreplejen, tværtimod. En forudsætning for kontinuitet i tilværelsen er, at de ældre får medindflydelse og medansvar for deres eget liv, og det kræver, at det offentlige giver de ældre et varieret og fleksibelt tilbud om hjælp, der kan tilpasses deres individuelle behov og ønsker.